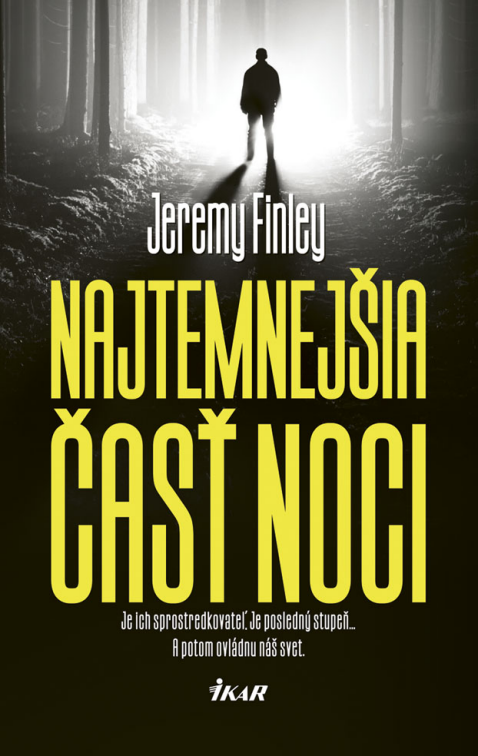

Jeremy Finley

NAJTEMNEJŠIA ČASŤ NOCI

Je ich sprostredkovateľ. Je posledný stupeň...

A potom ovládnu náš svet.

IKAR

Jeremy Finley

NAJTEMNEJŠIA ČASŤ NOCI

Preložil Alojz Keníž

IKAR

Jeremy Finley

THE DARKEST TIME OF NIGHT

Text Copyright © 2018 by Jeremy Finley

Published by arrangement with St. Martin's Press.

All rights reserved.

Translation © 2019 by Alojz Keníž

Jacket design © 2019 by Matej Rudinský

Slovak edition © 2019 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-6759-6

Venujem Linde Howertonovej a Pam Finleyovej,
lebo ma inšpirovali na napísanie tohto príbehu.

Rebecce, Eve a Charlotte, lebo ma inšpirujú
na všetko ostatné.

PRVÁ KAPITOLA

Ešte predtým, než som sa dozvedela o odvahe modrej, o márnivosti purpurovej a o čistote bielej, zvonec ma poučil o význame červenej. *Zájdí čo len trochu za ten zvonec, Lynn Marie Stansonová*, povedal ocko a ukázal na Faradayovo žiarenie v podobe jablka na vrchole skleníkovej strechy, *a si na mieste mŕtva*.

Tak mi pohrozil v nedeľu. Pamätám sa na to, lebo na nohách som mala o pol čísla menšie kožené topánky, ocko ich vyleštil, ako najlepšie vedel, ale tlačili ma. Mala som v úmysle vyzuť si ich, len čo prídeme domov, ale pani Rossová, ktorá po omši na mňa niekedy dávala pozor, kým pracoval, trvala na tom, aby som jej ihneď pomohla so svadobnou prešívanou prikrývkou pre dcéru Ruth Moselyovej. Po niekoľkých trýznivých okamihoch, keď som sa usilovala do ihly navliecť niť, som prehodila, že ocko sa v pote aj utopí, ak teraz pracuje v skleníku. Pani Rossová zdvihla obočie a odvetila, že do chladničky dala limonádu.

Kým som bežala po trávniku a otvárala dvere, v pohári cinkal ľad. Len čo ma obľiala horúčava sálajúca zo sklených tabúľ, odpila som si limonády. Vedela som, že ocko mi to nebude zazlievať. Predpokladala som, že je vnútri, potahuje si z fajky tak, ako keď po príchode domov kráča k skleníku a zrýchlil krok, len čo sa pozrel na hodinky. Do

nosa mi však neudrel tabak, zavoňala som len hnojivo. Do hliny vysypanej z presadeného zelenca chochlatého som písala svoje meno, keď som začula jeho hlas.

Možno kosačka znovu štrajkuje, a preto som každú chvíľu čakala, že zahundre jedno z tých slov, po akom som sa vždy rozchichotala a pani Rossová zamračila. Vychádzala som zadnými dverami, zahľadená na hrdzavé škrípajúce pánty.

Očakávala som, že ho medzi dubmi zazriem samého, lebo kosačku zatiahol do tieňa. Namiesto toho stál s rukami v bok a s jedným okom prižmúreným, obkolesený tromi chlapmi s lampášmi.

Na mieste som zmeravela a centimeter po centimetri cúvala za dvere, opatrne som ich len pootvorila, aby som na nich videla. Jeden z chlapov vo vlnenom obleku, priveľmi hrubom do leta v Tennessee, mávol rukou do oblúka. Otec sa zamračil, zvrátil čelo a ukázal na oblohu. Chlap v obleku prikývol.

„Priniesli sme ti ich ukázať,“ povedal chlap a zdvihol lampáš. „Uvidíš. Nevyhnutne potrebujeme, aby si nám ukázal, kde to je. Súhlasil si.“

„Viem,“ zahundral ocko.

Do školy som nechodila celý mesiac, takže som mala kopu času spoznať všetkých ockových zákazníkov, a vždy mi dovilil podávať priateľom cigary pri utorňajšom večernom pokeri. Preto som naisto vedela, že títo traja chlapi v lese sú cudzí ľudia.

Nerob to, ocko, chcela som mu zašepkať do ucha.

Kývol trom neznámym, aby ho nasledovali. Vtedy ma pichol osteň pokrytectva. Veď on mi naplnil hlavu všelijakými hrôzami: divými zvermi, trňmi, dierami, pascami na medvede, hadmi a netvormi.

Sú tam netvory? spýtala som sa.

*Najmä netvory, prikývol. Lynn, my už nikdy nevojďeme do lesa.
Ani ty?*

Ani ja, holubička.

Takmer som naňho zavolala, ale čosi na tom, ako s chlapmi kráčal, spôsobilo, že som zaváhala. Ocko sa nikdy neponáhľal, ruky si zvyčajne zasunul hlboko do vreciek, topánky dvíhal a spúšťal v pravidelnom rytme. Ale teraz s tromi neznámymi takmer bežal, mizli v listí a všetci niesli lampáše napriek tomu, že svietilo popoludňajšie slnko.

Keď sa v zeleni takmer stratil, roztvorila som dvere a pustila sa za nimi. Pani Rossová má už hlavu určite zaklonenú a naplno chrápe.

Ocko, pravidlo o lese platí pre nás oboch.

Minulú jeseň som z jarmoku v Davidsone priniesla domov balón a napriek prstom zalepeným od čokolády sa mi šnúрка z ruky vyšmykla. Dívala som sa, ako letí do lesa a zachytáva sa o nízke konáre. Videla som purpurový balón, ako sa myká vo vetre neďaleko miesta, kde som stála. Zavolala som na ocka, aby mi ho priniesol. Nemohol byť ďalej než meter. Pokrútil hlavou, chytil ma za ruku a odviedol do domu.

Povedala som si, že ho budem aj s tromi neznámymi z diaľky sledovať, aby som vedela, či sa mu nič nestalo. Keby k niečomu došlo, utekala by som po pomoc. Hrala som sa na strážkyňu, čo mi pomáhalo potláčať ťaživý pocit v žalúdku.

Po desiatich minútach chôdze zastali na čistinke. Ocko sa poobzeral okolo seba a kývol chlapovi v obleku. Ukázal na skupinku stromov a chlapi k nej vykročili, pričom ustane pokyvovali hlavami.

Schovala som sa za javor, ten stlačený medzi dubmi statočne bojoval o život. Prižmúrila som oči, no nevidela

som, na čo sa na zemi chlap pozerá, ale videla som, čo je tam napísané. Prižmúrené oči sa mi rozšírili.

Muži napočítali do troch a zdvihli nad hlavu sklené nádoby. Dvaja s okuliarmi mali očividne čo robiť, lebo mľandravé tricepsy sa im v košeliach s krátkymi rukávmi rozochveli ako osikové listy. Chlap v obleku zdvihol svoju rovnako ako ocko. Všetci sa pustili do kroku, držali lampáše a pozorne hľadeli do skla.

Vnútri začali čierne flaky vyprskovať dohora práve vtedy, keď ma kopa konárov pod nepohodlnými topánkami prezradila.

Po zapraskaní dreva a pri pohľade na moju modrú plisovanú sukňu, čo vytŕčala spoza stromu, ockovi vypadol z ruky lampáš a rozbil sa na lesnom humuse.

Zastonala som a v márnom pokuse skryť sa som si zakryla ústa. Dívala som sa, ako malé chrobáky vyliezajú na veľké sklené črepiny roztrúsené medzi chlapmi. Lienky sa omámene rozletovali na všetky strany, neisté, čo si počať s nadobudnutou slobodou.

Pripravila som sa na najhoršie, ako to robia všetky deti, keď oči rodičov naraz priveľmi zbeľujú a tvár priveľmi stvrdne. Ocko stál v okamihu pri mne, nezvyčajne drsne ma schmatol za ramená. „Čo tu robíš?“

Zdvihol ma a pomedzi stromy niesol domov. Hoci som dobre nevidela, keďže hrozilo, že mi každú chvíľu ockovo plece narazí do brady, predsa som zazrela chlapov, ako vypliešťajú oči, naťahujú krky a dívajú sa, ako ma odnáša preč. Len vtedy, keď si chlap v obleku klakol na miesto, kam mu ocko ukázal, aj zvyšní dvaja odtrhli odo mňa pohľad. Ako posledné som videla, že chlap v obleku hľadá na lesný humus a v šoku si zakrýva ústa.

Keď sme sa vymotali spomedzi stromov a dostali na trávnik, ocko ma doslova zhodil na zem. Takmer som si

odhryzla z jazyka. Chcela som utiecť, tento cudzinec, prevtelený za môjho otca, ma desil.

Strelil mi zaucho. Ten istý človek, slobodný otec, ktorý ma učil maľovať si nechty, dával smiešne mená mojim ušným lalôčikom, v peňaženke nosil prameň mojich vlasov a pred spaním mi natriasal vankúš. Rozplakala som sa a zároveň si všimla, že sa mu ruka roztriasla, hrozilo, že ma udrie znovu. Namiesto toho skrivil prsty, vystretý zostal len ukazovák, a namieril ho na skleníkovú strechu, kam minulé leto namontoval zvonec, čo kedysi visel v hašičskej zbrojnici na Svätej ulici.

„Už nikdy, ale naozaj nikdy nepoložíš nohu za ten zvonec. Zájdi čo len trochu za ten zvonec, Lynn Marie Stansónová, a si na mieste mŕtva.“

„Ale ty...“

„Na tom, čo robím ja, nezáleží! Už nikdy nesmieš znovu vojsť do toho lesa!“

Oči sa mi naplnili slzami. Sklonil sa ku mne, medzi palec a zvyšné prsty mi drsne chytil bradu. „Vari to nechápeš – ak znovu vojdeš do lesa, už sa nikdy nevrátiš. Rozumieš, čo ti vravím? Áno, či nie?“

S bradou zovretou v jeho prstoch som opakovane prikývla, a tak na mňa už len sykol, aby som išla do domu. Rozbehla som sa, ani som sa neobzrela.

Ešte aj teraz po desaťročiach, ak sa zatúlam priveľmi blízko k lesu, pohľadom hľadám ten zvonec. Dokonca aj po ockovej smrti, keď sme s Tomom k jeho domu pridali takmer tristo štvorcových metrov, natreli ho nabielo a pristavali okolo neho verandu, kde som každú zo svojich troch dcér kolísala, aby zaspala. A hoci dievčatá už dávno vyrástli a začali žiť vlastný život, sklo zo skleníka vypadlo a vývesná tabuľa sa zmenila z „Budovho skleníka“ na „Ružový obchod“, zvonec zostal. Dodávateľ, ktorého sme

najali, aby skleník zmenil na záhradnícky obchod, trval na tom, aby sme ho odstránili. Vyhlásil, že princíp, aký ocko zaviedol tým, že prepojil telefón v obchode so zvoncom tak, aby zazvonil, ak ho bude zákazník potrebovať, kým on sa venuje práci v zeleninovej záhrade, je zbytočne zastaraný. Navrhol mi, aby som si obchodné volania prepojila na mobilný telefón, ak sa ma bude niekto usilovať zohnať, kým polievam echinacey a pivoňky, rastúce tam, kde kedysi kvitol ockov hrach a paradajky. Rázne som sa pozrela na manžela. „Zvonec zostane na mieste,“ povedal Tom dodávateľovi a žmurkol. „Manželka nenávidí zmeny.“

Obaja si vymenili veľavýznamné pohľady. Nechala som ich, nech tomu veria.

Nie je náhoda, že krušpány sa ako stráž dvíhajú okolo domu, že ruže a ľalie bojujú o prvenstvo v mojej francúzskej záhrade, že hosty odpočívajú pod štyrmi rozličnými vrbami a že predná časť obchodu je zaplavená echinaceami a sedmokráskami, ale v blízkosti línie lesa nesadím nič. Červený flak pod čiernymi šindľami na okraji stromov dáva stále pozor.

Som matka, stará matka a na blízkom horizonte sa mi črtá sedemdesiatka. Už dávno som mala zabudnúť na podobné strachy. Ale za celý život som do lesa už nikdy nevkočila. Možno mnou otriaslo to, čo sa stalo v ten deň, keď ma ocko vyniesol z lesa, ale viem, čo chlap v obleku skúmal a potom na čistinke zdvihol zo zeme. Mala som sa spýtať – a takmer som to niekoľko ráz aj urobila – ,ale nikdy som nenašla odvahu položiť otcovi otázku, prečo je náhrobný kameň dieťaťa tak hlboko v lese.

DRUHÁ KAPITOLA

AUGUST

Zvuky sprevádzajúce Tomov spánok mi nedovoľovali zaspať. Niežeby chrápal alebo nezrozumiteľne mumlal, alebo sa pod prikrývkou mykal. Išlo o jeho pravidelné dýchanie s mierne vystrčenou spodnou perou. Priznám sa, chcela som ním zatriasť, ale aj keby som zvalila bielizník, len by sa otočil na druhú stranu. *Ako môžeš spať po tom, čo si nám povedal...?*

Prvé zazvonenie telefónu zaúčinkovalo na mňa ako šupa zo silnej čiernej kávy. Rýchlo som sa pozrela na hodinky. Takmer polnoc. Manžel pokojne dýchal ďalej, hoci sa zvonenie zopakovalo. Napriek tomu, že musel dospieť k najväčšiemu rozhodnutiu v živote, k rozhodnutiu, aké bude mať vplyv na niekoľko generácií v našej rodine, a odo mňa sa mu dostalo len ľadového, tichého mlčania, znovu predviedol, že v spaní nemá konkurenciu. Nič ho nedokázalo vyrušiť, ani plač novonarodenej dcéry, ani škrabanie nášho starého kocúra na dvere a očividne ani zvonenie telefónu uprostred noci.

Ja som však k telefónu takmer priskočila. Akýkoľvek telefonát takto neskoro v noci prichádza takmer istotne z Washingtonu a znamená nejakú krízu. Buď to, alebo sa niečo stalo s dievčatami. Schmatla som telefón a stlačila príslušný gombík.

„Mama.“ Anna sa ozvala takým priduseným hlasom, že som počula, ako lapá dych. „Nemôžeme nájsť Williama.“

O desať minút sme sa s manželom už ponáhľali po vlhkej tráve popri záhradnej besiedke a svetlo z našich bateriek tancovalo po boroviciach a duboch, čo lemovali obvod dvora. Tom sa načiahol dozadu, podával mi ruku. Nechytla som ju, ale zastala na okraji lesa.

„Dobre, vybavme to raz a navždy,“ ruky si zložil na hrudi. „Dovoľ mi, aby som ti to vysvetlil, prv než sa pohneme ďalej.“

„Nerozprávajme sa o tom teraz.“

„Nechceš, aby som to prijal, je tak?“

„Prosím ťa, Tom.“ Prižmúrila som oči, hoci bolo tma ako v rohu.

„William pravdepodobne spí schúlený v psom pelechu, očividne na mieste, kam sa Anne ani Chris ešte nepozreli. Musíme o tom hovoriť, Lynn. Úplne nám to zmení život.“

Nie nám. Mne. Ty žiješ vo Washingtone. Ja žijem tu, s našou rodinou, so svojím obchodom, svojím domom, svojou záhradou a svojimi priateľmi.

Vzdychla som si. „Stále som z toho v šoku. Ale teraz si robím starosti o Williama.“

Od stromov som pozrela na Ružový obchod, nachádzal sa na druhej strane pozemku. Kdesi v tme na vrchole strechy strážil zvonec.

„Som si istý, že mu nič nie je,“ povedal Tom. „Ale viem, že William je tvoj najobľúbenejší.“

„Prestaň s tým.“

„A je jediný, kto ťa môže dostať do lesa. Nájdeme ho a potom sa ráno ty a ja poriadne a dlho pozhovárame pri vafliach a káve.“

Bola sa mu vďačná, keď ma chytil pod pazuchu. Spoločne sme sa brodili cez zradné pole žaludov veľkých ako

golfové loptičky. Baterkou som svietila na premočenú zem a napriek tlkotu srdca som sa nútila do kroku. *Mrzí ma to, ocko.*

Tom dvíhal ruky a odtláčal konáre. „Ale môžem sa spýtať, prečo by sa, preboha, William motal po vonku tak neskoro v noci a navyše počas búrky? Po večeri chvíľu poriadne lialo.“

„Vravela som ti predsa, že Chris dovolil starším chlapcom kempovať na zadnom dvore, lebo sa zdalo, že sa počasie umúdra. William sa hneval, že nemôže ísť s nimi. Anne si myslí, že si otvoril zadné dvere.“

„Koľko ráz som im už povedal, aby si dali zaviesť alarm?“ zavrčal.

„Teraz s tým, prosím ťa, nezačínaj, len ich väčšmi rozčuľíš.“

Odstrčil niekoľko konárov. „Už dávno som mal dať urobiť chodník medzi domami.“

Nikdy by som ti to nedovolila. K Anninmu domu nemohlo ísť o viac ako desaťminútovú prechádzku, ale nik, najmä chlapci nemali dovolené skracovať si cestu cez les. Priveľa sumachovca popínavého a divých zvierat, opakovala som každému, kto ma počúval. Dokonca ani na najobývanejších miestach v západnom Nashville neboli husté lesné pásy nezvyčajné. Tom sa mi niekedy posmieval pre môj strach z lesa, ale prestal, len čo v mojom pohľade zbadal tieň.

„Tam vidím ich baterky.“

Len čo nás Anne zbadala, rozbehla sa k nám, tvár mala od slz červenú a rozprávala takým vysokým hlasom, aký v divadle používajú herci pri stvárňovaní dramatických postáv. „Mama, nemôžeme ho nájsť. Nemôžeme ho nájsť.“

„Anne, naozaj ste celý dom dôkladne prehľadali?“ spýtal sa Tom unavene.

„Otec, nepreháňam!“

„Určite tu niekde bude.“

„Nie je, nie je.“ Anne si prikryla ústa a zúfalo sa okolo seba obzerala.

„Kde je Chris?“ spýtal sa Tom.

„Vybral sa tamtým smerom, hen je jeho baterka,“ ukázala Anne. Tom prikývol a vykročil k nemu.

„Ešte raz mi vysvetli, čo sa stalo,“ požiadala som.

Anne potlačila vzlyk. „Nechápem, ako William vyšiel z domu, ale hrozne sa nahneval, že nesmie ísť s bratmi kempovať. Chris celé leto Brianovi a Gregovi sľuboval, že im dovoľí kempovať, a keď sme sa dnes večer od vás vrátili a v telefóne sme si pozreli, že dážď na chvíľu prestane, Chris im postavil stan. Veď vieš, že celú mladost pod ním spával. Podľa neho im trochu dažďa nemôže uškodiť. Keď sme Williamovi vysvetlili, že na kempovanie je ešte malý, dostal záchvat plaču. Myslela som si, že na gauči sa upláče do spánku. Nechala som ho tam, vieš, ako na prízemí na ňom rád spáva. Potom po mňa prišiel Greg a oznámil mi, že William nejako vyšiel z domu a tlačí sa im do stanu.“

Anne si odkašľala. „Nič rozumnejšie im nenapadlo, len že Williama vyskúšajú. Povedali mu, že ak sa v lese dotkne stromu, do stanu ho pustia. Vtedy od nich odbehol. Rozpršalo sa však silnejšie, a keď sa hneď nevrátil, Brian šiel za ním.“

„Kto dáva pozor na chlapcov?“

„Spomínaš si na nášho suseda Ralpha Swifta? Je v dome s Gregom. A Ralphova nová manželka Peggy je s Brianom hentam.“

„Brian je tam?“ spýtala som sa a otočila sa, kam Anne ukazovala.

„Vie, že sa veľmi previnil, preto nič nevraví.“

„Vyvolávaj synovo meno. Neprestávaj.“

Pomedzi stromy som sa ponáhľala k Brianovi, vrch hlavy mu osvetľovala obrazovka telefónu.

„Peggy, ďakujem, že si prišla. Viem, je neskoro,“ povedala som a kľakla si pred Briana.

„Nemáš za čo, Lynn, ale tuto z pána Briana nemôžem dostať ani slovo.“

Z chlapcovej pehovej tváre zmizla všetka farba, videla som to aj v slabom svetle zo susedinho telefónu. „Hej, kovboj, starej mamy sa nemusíš báť. Veď si išiel len pohľadať svojho brata. A dobre si spravil. Povedz starej mame, kde si videl Williama naposledy.“

Brian ani nemukol, iba ďalej civel do prázdna, akoby sme ja a ani nikto iný na svete neexistovali.

„Brian, pozri na starú mamu.“

Ani sa nepohol, ani nežmurkol.

Pohľadom som prešla Pegginu ustaranú tvár a vstala.

„Zostala by si s ním ešte chvíľu?“

„Samozrejme,“ odvetila a chytila Briana okolo pliec.

„William!“ zvolala som a dúfala, že môj hlas ho zastaví, nech je kdekoľvek, a ozve sa mi. „William!“

Les sa mi videl až smiešne veľký, hoci ani jedným smerom nemohol mať viac než kilometer. Preboha, blyslo mi hlavou, len čosi vyše pol kilometra od miesta, kde sa les končí, je benzínové čerpadlo Exxon.

Táto predstava ma ešte väčšmi vystrašila. Čo ak sa William dostal z lesa na cestu...?

„Tom!“

Nasledovala som burácajúci manželcov hlas a našla ho, ako svieti pod padnutý strom.

„Obávam sa, či William nezašiel až na Hardingovu cestu. Má len sedem rokov, celkom ľahko mohol zablúdiť. Vrátim sa po auto a pôjdem sa pozrieť, či sa tam dakde neprechádza. Volal si na políciu?“

„Šéf policajného oddelenia pán Stacks príde aj s chlapcami. Vedia, čo majú robiť, aby sa táto udalosť nedostala na verejnosť.“

Zdvihol sa vo mne hnev, ale prehltnula som ho a ponáhľala sa k domu. Tom vravel pravdu. Len čo sa na verejnosť dostalo, že v Belle Meade sa uprostred noci stratil chlapec, nočných fotografov z miestnych staníc povytŕhali z áut, kde driemali, a čoskoro ich nasledovali aj prenosové vozy.

Dávno predtým ho nájdeme, sľúbila som si. Potľapkala som si vrecká na nohaviciach, vytiahla kľúče od volva, stlačila gombík a dívala sa, ako sa reflektory rozsvietili.

Usilovala som sa nemyslieť na to, ako sa mi uľavilo, keď som bez ujmy vyšla z lesa.

O pol hodiny som sa vracala po príjazdovej ceste a zbadala som na nej stáť so zapnutými svetlami dve neoznačené policajné autá a starú nákladnú dodávku. Zastavila som za nimi a rýchlo vystúpila. Svetelné lúče z vozidiel osvetľovali Anne. Celá zúfalá rozprávala s jedným policajtom, ten si robil poznámky a pokúšal sa ju utíšiť. Len čo ma zazrela, znovu sa rozplakala.

„Nájdeme ho, nájdeme ho,“ šepkala som jej, keď sa mi zrútila do náručia.

„Madam, potichu privolávame mestskú políciu, aby nám pomohla prečesať les. Ak je v ňom, nájdeme ho,“ upokojoval nás policajt.

„Ak je v ňom? Samozrejme, že je v ňom!“ vykrikla Anne.

„Pohladila som ju po vlasoch. „Tichučko, Anne.“

„Naznačuješ, že ho niekto má? Mama, čo ak bol niekto v lese? Čo ak sa na cestu dostal pred tebou a niekto ho uniesol?“ spýtala sa.

„Ospravedlňte nás, pán policajt.“ Odviedla som Anne nabok. „Zlatko, zavolaj sestrám. Potrebujeme každú po-

mocnú ruku. Ja zájdem po Briana a odvediem ho do domu. Nemusí vonku donekonečna postávať.“

„Mama, nebude policajtom odpovedať. Vôbec nebude rozprávať. Zrejme je v šoku.“

„No len zavolaj sestrám.“

Na čistine ma vôbec neprekvapilo, keď som zbadala prichádzať svoju dcéru Kate. Chodila hore-dolu, hovorila do telefónu v tom istom kostýmovom saku, v akom prišla z Washingtonu. Tom a veliteľ polície z Belle Meadu kľačali pred Brianom, ten vyzeral rovnako ako vtedy, keď som od neho pred štyridsiatymi minútami odišla.

Kate sa načiahla a zovrela mi rameno, pričom ďalej šepkala do telefónu. Keď som podišla k Tomovi, potichu mi oznámil:

„Brian mlčí. Kate telefonuje s federálnou políciou.“

Dvoma vetami vysvetlil vlastne všetko. Predpokladal, že Brian je v šoku po tom, čo zažil niečo traumatické. Okrem toho, že Kate je naša dcéra, pracuje aj ako šéfka oddelenia v Tomovej senátorskej kancelárii, a keďže zámerne telefonicky hovorila s Washingtonom, znamenalo to, že sa spojila s FBI.

Zamierila som priamo k Brianovi. „Odvediem ho do domu. Už ho tu vonku netreba. Poď, môj zlatý.“

Zdvihla som ho a hneď som si uvedomila, že v mojom náručí vyzerá komicky veľký.

„Ja ho odnesiem...“ ponúkol sa Tom.

„Hľadaj ďalej. William je tu, len sme ho ešte nenašli.“

Cítila som, aké má Brian horúce telo, keď som mu cestou medzi stromami šepkala upokojujúce slová. Vyšli sme na dvor, vďaka bohu, a uvidela som, ako sa policajt a Anne vracajú do lesa. Nechcela som, aby videla, že nesiem jej syna ako nevládneho panáka.

Vošli sme do domu a zamierili priamo do zadných

izieb, kde som pre všetky svoje vnúčence mala náhradné pyžamá. Rýchlo som našla jeho obľúbené: krátke nohavice Avengers a tričko. Vyzliekla som ho a natiahla mu pyžamo.

Potom sme sa pobrali do kuchyne, kde som mu naliala pohár studeného mlieka a podala mu ho aj s keksami. Pohár držal v jednej ruke a keksík v druhej, neprestával civieť do prázdna, k ústam si nezdvihol nič.

„Odnesieme mlieko aj keksík na poschodie,“ povedala som a obe veci som mu vzala. Uvedomovala som si, že sa pohybujem prirýchlo, že sa potrebujem upokojiť. No namiesto toho som nás oboch hnala na poschodie do svojej spálne, zapla som lampičku. Na svojej strane postele som odhrnula prešívajú prikrývku a uložila Briana pod ňu, pobozkala som ho na čelo, obišla posteľ, vyzula sa a vkrúžila na Tomovu dokrkvanú stranu.

Zhlboka som sa nadýchla a opatrne som Brianovo stuhnuté telo obrátila k sebe, dívala som sa mu priamo do očí a prstami mu prečesávala vlasy.

„Mám ťa rada, medvedík Brian. Chcem, aby si zaspal. Ale my musíme nájsť Williama. Nevieš mi povedať, kde si ho videl posledný raz?“

Zatvoril oči a ja som si položila hlavu na vankúš. Viečka sa mu pomaly roztvorili, no len na chvíľu.

„Uniesli ho svetlá,“ odvetil potichu.

TRETIA KAPITOLA

Rukami som skúšala silu keramického hrnčeka, keď som sa dívala, ako sa po lese mihajú svetlá z bateriek. Zišla som na prízemie, len čo sa Brian obrátil na druhú stranu a odmietol odpovedať na moje opakované otázky, aby mi vysvetlil, ako to myslel s tými svetlami. Plecia som mu prikryla prešívanou prikrývkou, hoci v tej chvíli som práve ja pocítila chlad.

Takmer som si priala zažívať Anninu odvážnu a takmer šíalenú paniku, plakať a vykrikovať Williamovo meno. Môj strach sa však prejavoval inak, príšernými predstavami o svojom vnukovi: videla som ho zraneného, ležiaceho v lese na zemi, po páde v bezvedomí, jasne ryšavé vlasy spletené s lístím, neschopný privolať ani policajta, ten stál nevediac o tom len meter od neho. Alebo možno sa motá po nejakej neďalekej ulici, lebo už dávno vyšiel z lesa, tvár má zaliatu slzami, netuší, kde je jeho domov a prečo nik neprichádza, aby ho našiel. V najtemnejších častiach svojej mysle som si predstavovala Williama na zadnom sedadle v aute neznámeho človeka. Vylákal ho z lesa, naložil do auta, prisľúbil mu, že pôjdu za jeho rodičmi, a teraz ho každou uplynutou minútou odváža čoraz ďalej a ďalej.

Pozrela som sa smerom k náhlemu praskotu pri jednej z vonkajších lúčok na verande. Očakávala som, že uvidím